

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.291/2013/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év április hó 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év május hó 22. napján kelt 14.B.1760/2012/18. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény anyagi jogi megnevezése: testi sértés büntette.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 12.320,- (tizenkettőezer-háromszázhusz) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék 2013. május hó 22. napján kelt ítéletével a vádlott bűnösségét - helyesen - testi sértés büntetében [Btk. 170. § (1) (6) bekezdés I. fordulat] állapította meg, ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért - a szabadságvesztés tartamának felemelése érdekében - , a vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.620/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, lényegében megalapozott tényállást állapított meg, amely csupán az előéleti adatok pontosításával egészítendő ki. Az ügyészség szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményét törvényesen minősítette, a bűncselekmény megnevezése azonban az írásba foglalt ítélet rendelkező részében hiányos, ezért pontosítandó - az irányadó és a bűncselekmény megnevezését pontosan tartalmazó úgynevezett kisítéletnek megfelelően - testi sértés büntetése. A többszörös visszaeső és ezt meghaladóan is büntetett, viszonylag nagy tárgyi súlyú és elszaporodott testi épség elleni bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a büntetési célok csak lényegesen hosszabb tartamú fegyházbüntetés és ehhez igazodó hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabásával érhetőek el. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlott fegyházbüntetésének és közügyektől eltiltásának tartamát emelje fel.

A vádlott a Fővárosi Ítéltáblához 2014. március hó 26. napján érkezett - 16. alszámú - beadványában a fellebbezését írásban is megindokolta. Ebben előadta, hogy a törvényszék ítéletét az elfogult bírói mérlegelés megalapozatlanná teszi.

A sértett vallomásai ellentmondásosak, nem tisztázottak. Sérelmezte azt is, hogy a tanú-1 nyomozati vallomását anélkül tette az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává, hogy körözését, elővezetését megkísérelte volna. Hangoztatta, hogy az eljárás minden szakaszában tagadta a bűncselekmény elkövetését, a terhére rótt cselekmény nem nyert bizonyítást a törvényszék előtti eljárásban.

A védő a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság előtt tartott perbeszédében elmondottakat fenntartotta. Előadta, hogy a sértett nyilatkozatai rendkívül ellentmondásosak, életszerűtlen, hogy a sértett az elkövetőt felismerte és nem látott a kezében olyan tárgyat, amellyel a fejére mért ütést végrehajtotta. Bódult állapotban volt a sértett, a szakértői vélemény sem zárja ki az aszfalton történő sérülést. Mindezekre tekintettel kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését bizonyítottság hiányában. Másodlagos indítványában az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

A vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán ártatlannak vallotta magát.

Az ügyészi és a védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú fellebbezések folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával járt el.

A Fővárosi Törvényszék az eljárási rendelkezésekkel összhangban gondoskodott az elmeállapot kérdésében a nyomozás során szakvéleményt adó mindkét szakértő

tárgyalásra történő idézése felől a Be. 101. § (2) bekezdése alapján. Dr. Horváth János szakértő elhalálozására figyelemmel a 2013. március hó 18. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság kizárólag dr. Czimmerman Márton elmeszakértőt hallgatta meg (14. tárgyalási jegyzőkönyv 6-7. oldal). Ennek ellenére nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy a két szakértő helyett csupán egy meghallgatását foganatosította, mivel dr. Czimmerman Márton szakértő a nyomozás során előterjesztett szakvéleményétől a tárgyalási meghallgatásakor nem tért el (nyomozati irat 369. oldaltól szakértői vélemény).

A vádlott fellebbezésében előadott észrevételekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a tanú-1 nyomozás során előadott vallomásait perrendszerűen tette a tárgyalás anyagává a Fővárosi Törvényszék. A tanú-1 a rendelkezésre álló adatok alapján kizárólag közvetett bizonyítékot rendelkezésre bocsátó, úgynevezett „hallomástanú” volt az ügyben, valószínűsíthetően erre tekintettel indítványozta az ügyész a vádiratban a Be. 217. § (3) bekezdés h) pontja alapján, hogy a tanú nyomozati vallomását a tárgyaláson az elsőfokú bíróság olvassa fel. Ennek ellenére az első fokon eljáró bíróság szükségesnek találta a tanú-1 tárgyaláson történő tanúkénti kihallgatását, és ezért őt a tárgyalásra idézte. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék minden eljárási eszközt igénybe vett annak érdekében, hogy a tanút a tárgyaláson ki lehessen hallgatni. E körében a tanúval szemben lakcímfigyelőt bocsátott ki, az ebben megjelölt címről az idézése kétszer „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza a bírósághoz (elsőfokú iratok 4. alszámú irat). Ezt követően újból lakcímfigyelő kibocsátásáról rendelkezett a törvényszék, amely új idézhető címet nem közölt. Az elsőfokú bíróság nem mulasztotta el megkeresni az utolsó ismert lakóhely szerint illetékes rendőrkapitányságot a tanú lakcímének felkutatása érdekében. A rendőrkapitányság válasza szerint a tanú semmilyen elérhetőségéről a lakókörnyezetében nem tudtak (17. alszámú irat).

A fentiekből megállapítható, hogy a tanú-1 ismeretlen helyen tartózkodott, a tárgyaláson nem volt kihallgatható. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesen járt el, amikor a tárgyalás anyagává tette a tanú nyomozati vallomásait (18. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal, nyomozati irat 403. oldaltól, nyomozati irat 553. oldaltól).

A Fővárosi Törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének is teljességgel eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Helyes indokok alapján vetette el a vádlott tagadását, amelyet nem csupán a sértett tanúvallomása, hanem az egyéb tanúvallomások és a szakértői bizonyítás eredménye is megcáfoltak.

A védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok alapján a sértettnek a vádlottat terhelő nyilatkozatai hitelt érdemlőségéhez kétség nem férhetett. A sértett már a nyomozás során életszerűen mondta el a történeteket, amikor arra nézve nyilatkozott, hogy látta a vádlottat a bokor mögé menni (nyomozati irat 529. oldal 5. bekezdés), és ezért biztos benne, hogy az őt hátulról megütő személy a vádlottal azonos. A sértett tanú már a szakértői vizsgálatot megelőzően elmondta, hogy az emlékezete „darabokban tér vissza” (nyomozati irat 442. oldal). Ez aggálytalan

indokát adta annak, hogy az egyébként következetesen a vádlottat terhelő előadásai között miért lehettek apró ellentmondások. Dr. Czimmerman Márton szakértő a sértettnek az emlékezete visszatérésére vonatkozó nyilatkozatát mindenben megerősítette (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal.). A vádlott bűnössége irányába mutató sértetti tanúvallomás hitelességét erősítő közvetett bizonyítékok köréből kiemelendő - a sértett anyja - tanú-2 előadása, akinek a nyilatkozata csupán annyiban tért el a sértett vallomásától, hogy a vádlott gépkocsiból szállt-e ki, vagy a fa mögül bújt-e elő a vádbeli cselekmény elkövetésekor (14. tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal). A tanú-2 előadta, hogy amikor a sérülések következményei miatt a fia még nem tudott arra nézve nyilatkozni, hogy miből eredt a sérülése, akkor a lakókörnyezetben végzett kutatásának megfelelően a környékbeli fiataloktól már megtudta, hogy a sértettet valószínűleg a vádlott bántalmazta. Erről a fiának nem adott számot, megvárta, hogy fia emlékezete visszatérjen, és ezt követően a fiától a környéken szerzett hallomás-információkkal egybevágó előadást hallott. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott arra rá, hogy a vádlott cselekvőségét látszólag mentő, a tanú-3 tanúvallomása nem alkalmas a sértetti szavahihetőség megcáfolására. Helyesen utalt arra is, hogy a tanú-3 nyilatkozata szerint nem emlékezett a történetekre, ami nem azonos azzal, hogy azok nem történtek meg (elsőfokú ítélet 8. és 9. oldal). Ezzel szemben a vádlott elkövetéskori barátnője, közös gyermekük anyja a nyomozás során a tanú-2vel egybehangzóan szintén azt mondta, hogy a vádlott ütötte le a sértettet (nyomozati irat 545. oldal 9. bekezdés).

Mindezekre figyelemmel törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott terhére az ítéleti tényállást megállapította.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás megalapozott, az csupán az előéleti adatok körében egészítendő ki, egyebekben irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki:

- A vádlott többszörös visszaesői minőségét az alábbi előéleti adatok alapozzák meg: a vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2005. február hó 18. napján jogerős 20.B.21.801/2004/2. számú összbüntetési ítéletével 6 év 5 hónap börtönbüntetést állapított meg. A vádlott az összbüntetési ítéletet 2008. március hó 26. napján töltötte volna ki, 2006. augusztus hó 20. napján feltételes szabadságra bocsátották.

A fenti kiegészítéssel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, így a vádlott és védője ez irányú fellebbezése - a Be. 351. § (1) bekezdés, 352. § (2) és (3) bekezdésében foglalt felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 2. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a bűncselekmény elkövetése idején hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta, mivel a cselekmény másodfokú elbíráláskor hatályba lépett új büntetőtörvény szerint a cselekmény nem bírálendő el enyhébben, hanem súlyosabb jogkövetkezményeket eredményezett volna a később kifejtendő indokok szerint.

A Fővárosi Törvényszék törvényesen járt el, amikor a vádlott bűnösségét a tárgyaláson kihirdetett úgynevezett kisítélet rendelkező részében a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Az írásba foglalt, indokolt ítéletben - nyilvánvaló elírás folytán - a vádlott terhére rótt cselekmény anyagi jogi megnevezése hiányosan került feltüntetésre, ezt a Fővárosi Ítéltábla pótolta.

A Fővárosi Törvényszék túlnyomó részt helyes indokok alapján minősítette a vádlotti cselekményt életveszélyt okozó testi sértésnek, azonban az indokolása pontosításra szorul. A vádlott által használt eszközről, az elkövetés módjából, a sértettnek okozott sérülésből következően megállapítható, hogy a vádlott testi sértésre irányuló egyenes szándékkal cselekedett. E magatartásával okozati összefüggésben a sértettnél közvetlen életveszélyes állapot alakult ki. A Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában foglaltakra is figyelemmel helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott ölési szándékának hiányára. Az élet kioltására irányuló szándék hiányára utalt az is, hogy a vádlott a sértettet hagyta elmenni a saját lábán a helyszínről, miközben nyilvánvalóan abban a helyzetben volt, hogy a sértett bántalmazását tovább folytathatta volna. Ugyanakkor a közvetlen életveszélyes sérülést okozó elkövetési eszközre, az elkövetési módra és a vádlott által megcélzott testtájakra figyelemmel az életveszélyes eredmény tekintetében a vádlottat eshetőleges szándék terhelte, szemben az elsőfokú bíróság által megállapított gondatlansággal.

A vádlott terhén megállapított bűncselekmény miatt kiszabható büntetés tartama - úgy az elkövetéskori, mint a másodfokú elbíráláskor hatályos büntető törvény szerint - azonos. Ugyanakkor a 2009. április 22. napjára eső elkövetési időre figyelemmel, az elkövetéskor az úgynevezett középértékes büntetéskiszabás még nem volt irányadó, szemben a fellebbviteli eljárásban hatályos új büntetőtörvénykönyv szabályozásával. Az elkövetéskor hatályos büntetőtörvénykönyv szabályozása szerint a vádlottat - mint többszörös visszaesőt - nem kellett kizárni a feltételes szabadságra bocsátás törvényi lehetőségéből. Ezzel szemben a 2012. évi C. törvény 38. § (4) bekezdés a) pontja alapján - figyelemmel a 37. § (3) bekezdés ba) pontjára - nem bocsátható feltételes szabadságra a többszörös visszaeső, ha a szabadságvesztést fegyház fokozatban kell végrehajtani. Ezen új anyagi jogi rendelkezés miatt a vádlott terhére rótt bűncselekmény súlyosabb elbírálás alá esett volna az új Btk. alkalmazása esetén.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel. Azok azonban helyesbítésre

szorulnak azzal, hogy nem a többszörös visszaesői bűnelkövetői minőség súlyosít, hanem a többszörös visszaesői minőségen túli büntetett előéletnek van súlyosító hatása. További súlyosító körülmény, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményt három folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos Btk. 37. §-ában meghatározott büntetési célok elérésére alkalmas fő- és mellékbüntetést szabott ki a többszörös visszaeső vádlottal szemben. A súlyosító körülmények jelentős számát és nyomatékát némileg ellensúlyozta az igen nagy nyomatékkal figyelembe vehető, jelentős időmúlás, ezért a Fővárosi Törvényszék által kiszabott fő- és mellékbüntetés az elkövetéskor hatályos Btk. 83. §-ában meghatározott büntetéskiszabási elvekkel összhangban szolgálja a büntetési célokat, ebből fakadóan sem a büntetés súlyosításra, sem az enyhítésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Helyesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor a szabadságvesztés kiszabása mellett a vádlottat a közügyektől is eltiltotta, azonban az ítélet indokolása tévesen az elsőfokú elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály megjelölést tartalmazza, az elkövetéskor hatályos törvény szerinti jogszabályi felhívás helyesen: Btk. 53. és 54.§.

Az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján - a rendelkező részben foglalt pontosítással - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ügydöntő határozat meghozataláig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2014. év április hó 22. napján

. Lassó Gábor s.k.. Ujvári Ákos s.k.. Révész Tamásné s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1760/2012/18. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.291/2013/18. számú végzésben írt változtatásokkal 2014. április hó 22. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év április hó 22. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kállai Zoltán
írnok